

Seveda, naši še spijo, dvojčka sta se privlekla malo pred polnočjo, oče in mati pa gotovo vstajata šele sredi dopoldneva. Naj kar spijo! Vendar brez slovesa ne morem od tod...

Stopil je v kuhinjo. In notesa je iztrgal list in nanj napisal, da odhaja v službo, k Antonu na Pohorje. Ko bo utegnil, bo prišel po vse svoje reči, sobo lahko oddajo v najem, vsak čas pa bodo lahko oddali tudi Zdenkino. Potem je položil list na mizo in zapustil hišo.

»Beži, beži!« je kriknil eden od delavcev, ko je stopil čez vežni prag.

Planil je do ovinka, obstal in se obrnil.

Veje v krošnji domačega kostanja so vztrepetale in listi so zašumeli, kakor da je krošnjo zadel najhujši piš, a še vetrička ni bilo. In že se je kostanj začel nagibati, sprva počasi, potem hitreje, dokler ni s truščem telebnil na asfalt. Veje so se polomile, veliki zeleni listi so zaplaval na vse strani, črno, rakasto deblo pa je negibno obležalo čez ulico.

Pesmi

Marjanca
Colarič
Kočevar

KOLOBARJENJE prej bela prašna pot
LET odeta v črno

drug drugemu
ostala sva
neprizadeto ogledalo

se ne najdeva
v prelomljeni daljavi
se hodiva drstit

v volčji potok
sva kot monštranca
razvejana
in gola do pasu

ko noči so jasne
ko zaspi utrip
ko poka v noči les
in se razbije
glinast bog v kotu

se iščeva
ko zabrni v stolpu

se najdeva
ko se poruši
steklena piramida
ko vsa ta leta
v nama zaječijo

in se zlomijo

SAMOTA 82 ti izkljuje
oči
te razpne
na razpelo
te v kot
obesi
te pajek
s pajčevino
preprede

te ne najde
žarek prahu
te leseno
boli v telesu
te vijolično
zakrije tema

ko na kost
zapiska
ko z vrati
zaloputne

VSI ME POZNAJO tečem po svoji
TU DOLI zarasli njivi

ne rodi več žita

voda ji prepeva
elegije
vsako noč
vsak dan

vsi

me poznajo tu doli

mesec
vrbe
in
ta zarasla pot

KLJUČAVNICA si opazila
JEZIKA kako malo
govorim na glas

govorim s svojim
notranjim glasom

sama s sabo
tudi s teboj sem

me nisi prisluškovala
za ključavnico
mojega jezika?
nisi vtikala vanjo vitriha
da bi tiho oropala
sef z vsemi besedami
ki so in ki niso?

z bisernino sem jo zalila

nisi prišla vame

KOVAČNICE kovačnice zvečer
 tiho odmevajo
 v temi
 za tenkimi listi
 rumenookih rož
 rastočih
 kjer so včasih
 hiše dihale
 nebesni jarmi
 v njih vprežena ozvezdja
 ko jih izgovarjam
 se preštevajo

v pesku sledi
 ne izginejo pred zimo
 plivkajo večeri
 osatni
 nasršeni večeri
 tkejo prsti
 jutrišnji svit

tiho tiho
 da se ne zmotijo
 v svoji spretni vnemi
 v svojem tihotnem obredu

OKTOBER po meti in mokri zemlji dišijo prsti
 pest ki se hoče stisniti in biti močna
 mlačna in spolzka ostane

rahlo rezek vonj golobjega vratu
 vznemirja grlo jastreba

se dve zanki v gladek vozal sprimeta
 se dve kapljici krvi spojita

DEUTSCHE ALLGEMEINE ZEITUNG
 razcefrano vpije z blatnih potk v parku

dolgi jesenski noži nas prebadajo
ni jim moglo sonce kljubovati
ne javorov visokoraslost

čedalje ostrejši postajajo
vse globlje nam v hrbte vnikajo

želve lovimo po goličavah
in glas podoben škripanju peska
se nam lomi v možganih

JUTRO jutro me spodnese
vsi členki obvisijo v zraku
kot lampijoni

komična razstavljenost

deli telesa
razbežani
po voljnem prostoru

v golidi krvi
apnenčasta ogrodja

brezglava zmeda v možganih

pod sončnicami
obrisi svetlobe
me pajek muči z zidu
mi lesni črv
škreblija po stopalih

žgečkljivi odboji

kondenzator iz svetlobe
me v kapljico stisne

se lesni črv vame naseli

se pajek sestradano
v prazno golido zagriže

PORAZGUBLJENI oj ti čas
 ČAS porazgubljeni

med brezjem
 te lovim
 po vejah

veverica

listje pada
 pada name
 kot pepel

vsa siva
 sem že
 od te mirne muke

**Zapiski o sodobni slovenski dramatiki XII. — Miloš Mikelc:
 Mor. pol. kvalif. tov. Gubca**

Tone
 Peršak

Besedilo z nekoliko neobičajnim naslovom je bilo, kot opozarja avtor z opombo ob podnaslovu, napisano v avgustu in septembru 1982. Decembra je bilo objavljeno v *Sodobnosti* (XXX., št. 12, str. 1132) in že nekaj mesecev kasneje je bilo, celo z določenimi spremembami, uprizorjeno v SLG v Celju.

Za slovenske razmere je to, da je bilo besedilo uprizorjeno že pol leta po nastanku, vsakršna upanja zbujajoč pojav. Odmev uprizoritev je tveganje opravičil in potrdil pričakovanja gledališča. Besedilo je izzvalo naklonjeno pozornost občinstva (sklepamo predvsem na podlagi predstave v Cankarjevem domu v Ljubljani). Ob tem je stopila v ospredje predvsem t. i. aktualnost (in satiričnost) besedila, ki na več mestih omenja pereča vprašanja zadnjih mesecev naše politične vsakdanjosti. Ta aktualnost seveda pomeni učinkovit komunikacijski kanal, vendar tudi filter, ki lahko manj pozornemu bralcu (gledalcu) zastre pogled do bolj kompleksnih razsežnosti besedila.